

СЕЛЯНИ – „ГВИНТИКИ“ – КРІПАКИ

До посилення голоду спричиняло загальне ставлення владоможців до людини-трудівника. Офіційно можновладці називали себе „слугами народу“, а насправді проста трудова людина „країни соціалізму“ була перетворена на „гвинтика“ тоталітарної машини, раба, на селі панувало кріпосництво у найбільш жорстких, безжальних формах. Життя селянина-кріпака було повністю регламентованим. В умовах безмежної сталінщини на колгоспників не поширювалося пенсійне забезпечення. Їм не видавали паспортів, не дозволяли залишати села. У 1947 р. українське селянство до того ж називали „головним винуватцем продовольчих труднощів“ як начебто заражене дрібнобуржуазністю через перебування під час війни на окупованій території.

Під страхом репресій часто погано одягнених й босих жінок, старих й немічних, жінок з малими дітьми колгоспні бригадири гнали працювати в поле. Для селян не було нормованого робочого дня. Рішенням липневого 1946 р. пленуму ЦК КП(б)У було поставлене завдання перед керівними органами планувати роботу так, щоб колгоспники працювали протягом всього світлового часу.

Голод посилювався. Систематично займаючись вибиванням зерна, хлібовикачкою із страждених сіл, владоможці в умовах голоду у численних документах, як завжди – таємних, жодним словом не згадували про людей, турбувалися лише про планові та понадпланові показники. Офіційна преса писала, що українські селяни „охоплені загальним трудовим піднесенням у боротьбі за підвищення врожайності та подальший розвиток соціалістичного сільського господарства“. Одночасно непоодинокими були випадки побиття колгоспників уповноваженими з хлібозаготівель, керівними працівниками, як це сталося, наприклад, у селах Снятинського р-ну Станіславської обл., Радехівського р-ну Львівської обл., Ярмолинецького р-ну Кам'янець-Подільської обл., ін. місцях. Перебуваючи постійно під репресивним тиском, голови колгоспів, районні керівники перевищували свою владу. Причину невиконання планів хлібозаготівель вони услід за найвищими можновладцями вбачали саме в тих селянах, які пережили окупацію. Брали приклад з „вождя і вчителя“ Сталіна,

який вважав, що як у селян, так і в районних керівників після війни з'явилися „дрібнобуржуазні“ та „націоналістичні“ настрої. Підозрілість „батька народів“ не обминула і представників вищого ешелону партійно-радянських діячів. Навіть М. Хрущов, за його мемуарами, в очах Сталіна якийсь час був „ледь чи не націоналістом, що не заслуговує на довіру“.

На підставі постанови уряду СРСР і ЦК КП(б)У 1939 р. широко застосовувалися й після війни адміністративні й судові репресивні заходи щодо колгоспників, які не виробили встановленого мінімуму трудоднів, що для дорослої людини становив 120, для дітей з 12 років – 50.

В цілому трудоднів за 1946 р. було нараховано в колгоспах УРСР 1307 млн. проти 1295 млн. у 1945 р., тобто на 12 млн. більше. Але збільшилося й число людей, які не виробили призначеного мінімуму. Причини цього були різні. Люди не бажали працювати задарма, були слабкі, виснажені голодом.

В той же час більшість селян, які виробили по кілька мінімумів трудоднів, терпіли величезні нестатки, голодували. Люди опухали, а працювати йшли, бо непрацюючих засуджували. „...Женуть нас, як собак, носити на плечах гній на колгоспні поля, а хліба немає. Ось таке наше життя добре, тільки жаль, що Бог смерті не дає, було б краще, не мучилась би на білому світі“, – писала в квітні 1946 р. М. Мельникова з с. Новокостянтинівка Летичівського р-ну Кам'янець-Подільської обл. на адресу п/п М. Цветаєву.

Як бачимо, третій радянський голод в зруйнованій і згорьованій післявоєнній Україні, як і голодомор 30-х років, був штучним, рукотворним. Його призвідцями-творцями були державна комуністична партія, уряд тоталітарного СРСР, на чолі яких стояв диктатор Й. Сталін.

Позбавлення населення продуктів харчування шляхом запланованого вилучення хліба, іншої сільгосппродукції через непосильні хлібозаготівлі та податки, неவிдача колгоспникам заробленого тяжкою працею на трудодні, зняття з централізованого забезпечення хлібом за картками сільських жителів, утриманців і дітей, уразливе, кривдне ставлення вищої влади до селян-хліборобів, які перебували під постійним репресивним тиском – основні причини голодомору.